

ÎNCHEIERE

24 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Luiza Gafton

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Firma de Producție și Comerț „Drancor” Societate cu Răspundere Limitată

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Firmei de Producție și Comerț „Drancor” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Ministerului Economiei al Republicii Moldova cu privire la obligarea includerii în lista debitorilor de importanță vitală pentru economie

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 septembrie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de către Firma de Producție și Comerț „Drancor” Societate cu Răspundere Limitată și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani din 9 iunie 2017, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 27 aprilie 2017, FPC „Drancor” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Economiei al Republicii Moldova cu privire la obligarea includerii în lista debitorilor de importanță vitală pentru economie.

În motivarea acțiunii a invocat că la data de 25 noiembrie 2016, FPC „Drancor” SRL în procedura accelerată de restructurare, a solicitat Ministerului Economiei al Republicii Moldova de a fi inclus în lista debitorilor de importanță vitală pentru economie.

Iar la 21 februarie 2017, FPC „Drancor” SRL a recepționat răspunsul Ministerului Economiei al Republicii Moldova nr. 11-1003 din 20 februarie 2017, prin care solicitarea FPC „Drancor” SRL a fost apreciată ca nejustificată.

Consideră că Ministerul Economiei al Republicii Moldova neîntemeiat a refuzat FPC „Drancor” SRL în satisfacerea cererii sale de includere în lista debitorilor de importanță vitală pentru economie.

Menționează că FPC „Drancor” SRL este o companie autohtonă de producție înființată în anul 1996, având ca principale genuri de activitate

producerea și comercializarea înghețatei, fabricarea produselor de patiserie, cofetărie, produselor lactate și a brânzetelor, care oferă la momentul actual 185 locuri de muncă, iar în sezonul de vară 300 locuri de muncă, cu achitarea tuturor impozitelor prevăzute de legislația în vigoare și care are o contribuție semnificativă în activitatea economică a Republicii Moldova, cât și în aprovizionarea consumatorului cu produse alimentare vitale de strictă necesitate.

Susține că prin ordinul Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 1222 din 31 decembrie 2015, FPC „Drancor” SRL a fost inclus în Lista agenților economici -mari contribuabili pentru anul 2016.

Relevă că prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 26 februarie 2017, în privința FPC „Drancor” SRL a fost intentată procedura accelerată de restructurare.

Indică că la 22 martie 2017, FPC „Drancor” SRL a adresat o cerere prealabilă Ministerului Economiei al Republicii Moldova, prin care a solicitat includerea FPC „Drancor” SRL în lista debitorilor de importanță vitală pentru economie, care însă a rămas fără răspuns.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 1, 16, 25 din Legea contenciosului administrativ, art. 5, 166-167, 277 CPC.

Solicită admiterea acțiunii, obligarea Ministerului Economiei al Republicii Moldova de a include întreprinderea FPC „Drancor” SRL în lista debitorilor de importanță vitală pentru economia Republicii Moldova.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani din 9 iunie 2017, acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 septembrie 2017, a fost respins apelul declarat de către FPC „Drancor” SRL și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Buiucani din 9 iunie 2017.

La 7 decembrie 2017, FPC „Drancor” SRL a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 septembrie 2017, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, considerându-le ca ilegale și neîntemeiate.

Menționează că instanțele de judecată ierarhic inferioare au încălcat și aplicat eronat normele de drept material, concluziile instanțelor fiind în contradicție cu circumstanțele speței și că probele administrate la dosar au fost apreciate în mod arbitrar.

Susține că FPC „Drancor” SRL contribuie în mare măsură la dezvoltarea economiei naționale, la desfacerea pieței producătorilor autohtoni, produsele companiei reprezintă o prioritate pentru consumatorii Republicii Moldova și ca urmare este oportună susținerea și aprecierea pentru meritele sale economice de către autoritățile statului.

Relevă că Ministerul Economiei al Republicii Moldova nu a specificat în temeiul căror acte normative a decis că cererea FPC „Drancor” SRL este nejustificată.

Indică că pe parcursul examinării cauzei, Ministerul Economiei al Republicii Moldova a invocat că FPC „Drancor” SRL nu este unicul producător pe piața

Republicii Moldova în domeniul său de activitate și că criteriul vitalității pentru economie în cazul de față nu este îndeplinit, însă nu a specificat care act normativ conține o asemenea cerință precum că o întreprindere inclusă în lista debitorilor de importanță vitală pentru economie urmează să fie unică pe segmentul său de activitate și după ce criteriul a determinat faptul că în speță criteriul vitalității nu este îndeplinit, circumstanță care nu a fost elucidată de către instanțele de judecată ierarhic inferioare.

Obiectează că Ministerul Economiei al Republicii Moldova a dus în eroare instanțele de judecată ierarhic inferioare precum că din prevederile art. 190 alin. (6) din Legea insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, rezultă că pentru ca întreprinderea să fie inclusă în lista debitorilor de importanță vitală pentru economie, activitatea acesteia necesită să poarte un caracter absolut fundamental complex pentru Stat și cetățeni, or norma dată nu prevede cerințe care trebuie să fie îndeplinite de către o întreprindere întru includerea acesteia în lista debitorilor de importanță vitală pentru economia statului.

Mai indică că instanțele de judecată ierarhic inferioare au preluat argumentul Ministerului Economiei al Republicii Moldova, precum că prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 314 din 29 mai 2013, SA „Termocom” a fost inclusă în această listă, deși o asemenea Hotărâre de Guvern nu a fost anexată la materialele pricinii.

Notează că reprezentantul Ministerului Economiei al Republicii Moldova nu a putut menționa din care motive alte întreprinderi, cu excepția SA „Termocom” nu au dreptul de a fi incluse în lista debitorilor de importanță vitală pentru economie.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 7 decembrie 2017 împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 septembrie 2017, în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronate, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către FPC „Drancor” SRL nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către FPC „Drancor” SRL, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către FPC „Drancor” SRL ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Firma de Producție și Comerț „Drancor” Societate cu Răspundere Limitată se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Luiza Gafton